De spirituele betekenis van politieke stelsels

2 juni 1976
lezing 242

“Gegroet, lieve vrienden. Mogen de zegeningen die gegeven worden het diepste deel van jullie wezen raken, zodat jullie de gelukzaligheid van je waarheid diep van binnen voor altijd zullen kennen; zodat jullie de angst voor die waarheid zullen verliezen; zodat je verbondenheid met je hele wezen steeds verder verankerd raakt in je volledige toewijding aan je pad.

Jullie ontdekken meer en meer dat de pijn die je wilde vermijden plaats maakt voor vreugde - een vreugde die nooit had kunnen ontstaan als je de pijn niet had gevoeld. Jullie zullen in toenemende mate ontdekken , beste vrienden, dat, wanneer je niet bang bent voor negativiteit, misvorming en destructiviteit die een - zij het nog zo klein - deel van je wezen uitmaken en daar niet meer voor wegloopt, er een goddelijke alchemie werkzaam is die een ware integratie en transformatie teweegbrengt, welke zich steeds verder verdiept. Jullie zijn - ieder op zijn eigen pad - steeds meer gaan ontdekken dat dit waar is, zelfs al leken de hindernissen soms erg groot. Naar gelang jullie ieder persoonlijk de innerlijke obstakels, nutteloze angsten en onnodige weerstand overwinnen, groeit ook de kracht, het geworteld zijn in de aardse werkelijkheid, de vreugde en de overvloed van jullie gemeenschap.

Voor deze laatste lezing van dit seizoen heb ik een enigszins ongebruikelijk onderwerp aangekondigd, maar jullie zullen zien dat het in de reeks van lezingen past en dat het een wezenlijk deel uitmaakt van jullie eigen proces, zowel van ieder persoonlijk als van jullie als gemeenschap. Het onderwerp is *de spirituele betekenis van politieke*

stelsels. Ik zal het hebben over de meest bekende politieke stelsels die op dit moment in jullie evolutie, in jullie geschiedenis op aarde bestaan. Ik zal de goddelijke oorsprong van elk van deze stelsels uitleggen en ook de vervormingen die daarin zijn ontstaan. Daarna zal ik laten zien hoe elk van deze stelsels, in zijn goddelijke zowel als in zijn verwrongen uitingsvorm, een werkelijkheid in de innerlijke wereld van de mens is. We zullen dan tenslotte proberen om een duidelijker zicht te krijgen op de politiek van de nieuwe tijd.

Laten we beginnen met een nu verouderd maar in jullie wereld nog steeds bekend stelsel en laten we dat in één categorie 'monarchie en feodalisme' onderbrengen. Wat is de goddelijke oorsprong van dit stelsel en wat zijn de misvormingen? De goddelijke betekenis en oorsprong, de innerlijke waarheid van deze stelsels is te vinden in bepaalde mensen met een hoge ontwikkelingsgraad, die zich volledig bewust zijn van hun verantwoordelijkheid. Ontwikkeling brengt altijd verantwoordelijkheid met zich mee en degenen die deze verantwoordelijkheden op zich willen nemen kunnen, in overeenstemming met de eeuwige, goddelijke wet en overeenkomend met hun toewijding aan hun taak, het als hun recht beschouwen om van de bijbehorende voorrechten te mogen genieten. Iemand die niet bereid is dergelijke verantwoordelijkheden op zich te nemen, heeft deze voorrechten niet rechtmatig verdiend; hij voelt zich of te schuldig om ze zelfs maar echt te willen hebben, of is zo opstandig dat hij ze zich onrechtmatig wil toe-eigenen en rechtvaardigt dit door te beweren dat degenen die ze verdiend hebben oneerlijk zijn en er misbruik van maken. Maar zelfs al wordt gezag misbruikt, dan geeft dat degenen, die niet bereid zijn de veeleisende taak van het leiderschap op zich te nemen, nog niet het recht om opstandig te zijn. Want ze hoeven niet opstandig te zijn als ze aan de voorwaarden voldoen die hen het recht geven op voorrechten waar ze anderen om benijden en die ze zelf willen hebben. Die voorrechten roepen alleen afgunst op wanneer de prijs ervoor niet wordt betaald.

Degenen die zich volledig aan hun taak als regeringsleider of leider van een volk wijden, dragen hun verantwoordelijkheid volgens de goddelijke wet. Ze leiden en besturen degenen die de lasten van zo'n taak niet op hun schouders willen nemen, een taak die naast voorrechten veel opofferingen vraagt. Leiderschap vereist heel wat zelfdiscipline, en genotzuchtige mensen wensen die niet op te brengen. Degenen die volgen, maar tegelijkertijd vaak wrok koesteren ten

opzichte van degenen die leiden, wijzen het vaak noodzakelijke en vrijwillige opgeven van onmiddellijke bevrediging volstrekt af. En ze zijn evenmin bereid om de risico's te lopen van blootgesteld worden aan publiciteit, kritiek, laster en vijandigheid, die degenen die in de schijnwerpers staan moeten kunnen verdragen. Het is beslist gemakkelijker om te volgen dan te leiden, om een gewoon burger te zijn dan een leider van een volk. De volgeling kan zich veroorloven lui te zijn, al hoeft die luiheid niet per se lichamelijk te zijn. Het kan ook denkluiheid, geestelijke luiheid, gebrek aan moed zijn, of het niet laten spreken van zijn hart.

Leiders trekken volgelingen aan en geven, in volledige toewijding aan hun taak, het beste van wat ze hebben. Ze gebruiken hun macht voor het algemeen welzijn. Ze schuwen geen persoonlijke ongemakken bij het vervullen van hun taak. Dit is, over het geheel genomen, de goddelijke werkelijkheid die in monarchistische of feodale regeringsstelsels vervat ligt.

Het kost weinig moeite om te zien hoe die werkelijkheid misvormd kan worden door meedogenloze, zelfzuchtige of onverantwoordelijke mensen die macht misbruiken, die haar gebruiken voor hun eigen materiële gewin of het vergroten van hun eigen macht en zo de ontwikkeling van rechtvaardigheid, gerechtigheid, schoonheid, eerlijkheid en goddelijke bemiddeling tegenhouden. De ware leider, of zo je wilt monarch, die aan het roer van het schip staat, is altijd een kanaal voor goddelijke inspiratie. Als die inspiratie niet wordt gezocht en boven alles wordt gesteld, heeft dat misbruik tot gevolg.

Toen deze stelsels in jullie wereld op aarde verschenen was dit de boodschap die er in vervat lag. Ze verschenen toen de mensheid over het algemeen niet in staat of bereid of ontwikkeld genoeg was om de verantwoordelijkheid voor waar zelfbestuur op zich te nemen. Daarom had de mens leiding nodig. Ik hoef hier niet in details te treden om duidelijk te maken dat deze functies niet altijd werden vervuld, hoewel in het begin vaak wel entiteiten met een hoge ontwikkelingsgraad incarneerden om dergelijke taken op zich te nemen. Vroeg of laat bleken de verleidingen te groot. Er volgden anderen die door macht of manipulatie de heerschappij aan zich trokken, daarna hun positie misbruikten en hun macht voor eigen doeleinden gebruikten.

Hoe bestaat dit politieke stelsel nu in de innerlijke wereld van de

mens? Ook dit is niet moeilijk te zien, vrienden. Jullie hebben allemaal ontdekt dat ieder mens een gave heeft - bij sommige mensen duidelijker zichtbaar dan bij andere - om op de een of andere manier een leider te zijn, een gave om verantwoordelijkheden op zich te nemen en een zaak te dienen, ongeacht hoe diep verborgen die gaven in het begin misschien ook zijn. Ze kunnen uit hun slapende toestand gewekt worden en leiden de mens uiteindelijk altijd naar een dergelijk pad. Koester je deze gave niet, dan word je een volgeling die veel minder rechten en voorrechten heeft. Je hebt het zelf in de hand. Als je het niet als je hogere opdracht ziet om de verantwoordelijkheden van een leider op je te nemen, jezelf als het ware bloot te stellen en alles wat daarmee samenhangt te riskeren om in de ware zin een hogere zaak te dienen, dan heb je niet het recht te klagen wanneer anderen dat werk doen.

En ik leg er nog eens de nadruk op dat dit van toepassing kan zijn op heel subtiele uitingen en zich niet hoeft te manifesteren in uitgesproken openlijk leiderschap, staatsmanschap of zoiets. Je kunt leraar zijn op school, je kunt op kantoor de leiding hebben over anderen , je kunt welke taak dan ook vervullen en binnen dat kader een leider zijn, een ‘monarch’, of gewoon een volgeling. Beide rollen hebben hun waarde en hebben hun karakteristieke verschillen. Maar wanneer de volgeling zijn gave om zelf een leider te worden niet wil ontplooien, in welke positie hij zich ook bevindt, en dan rebelleert tegen het leiderschap dat hij niet op zich wil nemen omdat hij te lui, te bang, te zelfzuchtig, te genotzuchtig is, begaat hij net zo’n groot onrecht en is hij net zo oneerlijk als de leider die zijn macht misbruikt.

Op welk gebied je gaven ook liggen, je hebt de mogelijkheid van het hogere leiderschap in je, in de goede zin van het woord,. Leiderschap hoeft niet per se in de politiek tot uitdrukking te komen, het kan op elk levensgebied tot uitdrukking worden gebracht. Om te beginnen moet dit besturen, dit leiding geven en dit leiderschap, als het echt een uitdrukking van een geïntegreerd proces is, gericht zijn op jezelf. Het betekent het vermogen om een zekere mate van discipline, standvastigheid en kracht op te brengen, om niet toe te geven aan de verleiding om je uit te leven. De zwakke leider die dat teveel moeite vindt en deze noodzakelijke, gezonde discipline niet opbrengt, blijft net zo in gebreke en brengt net zoveel schade toe als degenen die te streng en te hard is en zich voor de gevoelens van zijn hart afsluit, geen mededogen kent, en die de teugels nooit laat vieren. Geen van beiden

kan het evenwicht vinden tussen discipline en ontspanning, het intuïtieve weten dat zegt wanneer het één en wanneer het ander op zijn plaats is.

Je kunt niet op een eerlijke en evenwichtige manier discipline van anderen vragen als je dat niet in de eerste plaats van je zelf vraagt. Als je het alleen van anderen vraagt terwijl je jezelf uitleeft (zoals veel leiders hebben gedaan en nog steeds doen) ontstaat er een pijnlijke onevenwichtigheid. Daarom leren jullie nu op je pad in de eerste plaats en ogenschijnlijk erg nadrukkelijk *zelfdiscipline*. Ware zuivering en transformatie is op dit pad onmogelijk tenzij je deze zelfdiscipline aanleert en voortdurend gebruikt bij de steeds op de loer liggende weerstand tegen bewegen en overwinnen. Alleen wanneer je deze weerstand in aanzienlijke mate de baas bent geworden, ontstaat op een organische manier leiderschap (bijvoorbeeld als helper, in het onderwijs of in verantwoordelijke functies in de maatschappij).

In je eigen ziel bestaan beide kanten: de monarch en de volgeling of burger zonder verantwoordelijkheid. De een is rijk, de ander arm. De een heeft rechten, de ander niet. Hoe verdeel je je energieën en hoe bepaal je de richting bij de keuze van de gebieden waaraan je op je weg naar ontplooiing aandacht wilt geven? Maak je misbruik van dit dubbele principe in je? Als het één wordt misbruikt, moet dat met het ander ook zo zijn, want het zijn twee delen van een geheel. Hoe reageer je op die houdingen in je die de zaak willen beduvelen, die vruchten willen plukken zonder zich de nodige inspanningen te getroosten, die het zo gemakkelijk mogelijk willen hebben en de voldoening willen smaken zonder daar echt iets voor te doen, zonder alles te geven wat een mens voor de vervulling die hij wenst kan geven. Als je van binnen gehoor geeft aan die discipline, verwerf je je in je directe omgeving gezag in de beste zin van het woord. Dan is in je ziel het ‘principe van de monarch’ op een betekenisvolle en geëigende manier in harmonie met het ‘principe van de verantwoordelijke burger’.

Deze houding rust dan op een stevige basis die moeilijk aan het wankelen te brengen is en kan zich steeds verder naar buiten toe ontplooien. Dit zijn monarchie en feodalisme in de goddelijke betekenis en niet in de misbruikte vorm, die zich net als bij de groei van cellen van binnen naar buiten toe moeten ontwikkelen. Je begint met jezelf. Later, wanneer je je voldoende eigen verantwoordelijkheid hebt verworven, ontstaat er op natuurlijke wijze een zekere mate van

leiderschap, als het ware zonder dat je er bewust op uit bent. Het groeit als een boom, op welk gebied je je aangeboren talenten ook ontplooit en je taak vervult.. Naarmate je innerlijke gestalte als gevolg van je voortdurende ontwikkeling groeit, worden ook je invloedssfeer en positieve macht groter en omvatten die meer 'volgelingen'. Een mooie, harmonieuze, organische monarchie is dan een goddelijke uitdrukking in je persoonlijke leven die zich in sommige gevallen tot in het openbare leven kan uitstrekken, als dat je weg is. Dit is dus het model van het feodale en monarchistische politieke stelsel, dat deel uitmaakt van de ordening van alle dingen.

Maar dat is ook het geval met de tweede categorie die ik als deel van het wereldplan wil bespreken. Laten we socialisme en communisme als één categorie beschouwen. Laten we eerst kijken naar de goddelijke uitdrukking en betekenis van deze stelsels. Die kunnen jullie waarschijnlijk ook zonder veel moeite onderscheiden. Het gaat hier om gelijkheid, gerechtigheid en rechtvaardigheid voor iedereen. Het lijkt misschien met elkaar in tegenspraak als ik zeg dat hierbij alle wezens verder ontwikkeld zijn, dat sommigen sterker zijn, sommigen moediger, sommigen beter toegerust zijn voor de bevoorrechte positie van leider van een land, een samenleving, een beschaving, een groep individuen, een bedrijf of wat dan ook, en dat sommigen die positie ook meer verdienen. In die zin zijn ze natuurlijk niet gelijk. Is dit echt met elkaar in tegenspraak? Ik zou zeggen van niet. Het gebeurt zo vaak dat, als gevolg van de dualistische splitsing van het menselijk bewust-zijn, iets tegenstrijdig lijkt en het helemaal niet is.

Zo is het tegelijkertijd waar dat mensen gelijk worden geschapen en ook dat ze niet gelijk zijn voor wat betreft hun uitingen, hun ontwikkeling, hun doelgerichtheid, de keuzen die ze elke dag en elk uur van hun leven maken. Mensen zijn ongelijk voor wat betreft hun gevoelens, hun gedachten, hun beslissingen en hun handelingen. Jullie zouden zeggen dat een volwassene en een kind gelijk zijn waar het hun aangeboren waarden betreft , maar ze zijn zeker niet gelijk waar het gaat om de wijze waarop ze uitdrukking geven aan hun leven. Dus kunnen we stellen dat het niet met elkaar in tegenspraak is wanneer we zeggen dat ze zowel gelijk als ongelijk zijn.

Deze bestuursvorm waarbij iedereen gelijk gemaakt wordt, was duidelijk een reactie op het *misbruik* van monarchie en feodalisme. De ongelijkheid, die kenmerkend is voor monarchie en feodalisme, werd

misbruikt. Een ander facet van de goddelijke waarheid moest verschijnen om het misbruik en de misvorming van de waarheid in de eerste categorie ongedaan te maken. Maar ook in het tweede stelsel sloop misbruik binnen, hetgeen onvermijdelijk is als een waarheid in tegenspraak lijkt met een andere waarheid. Met een dergelijke hokjesgeest vernietigt het dualistische denken de innerlijke eenheid die in al jullie tegenstellingen bestaat. Als alle mensen vreselijk op hun tellen moeten passen om geen overtredingen te begaan, doet dat de nieuwe waarheid onrecht. Nu wordt de gelijkheid misbruikt en ontstaat er een uniformiteit die niet langer in overeenstemming is met de werkelijkheid van de menselijke ontplooiing en de verscheidenheid en veelheid van menselijke uitingen en ontwikkelingen. Billijkheid, uniformiteit en conformisme komen in de plaats van vrije ontplooiing en uitdrukking van keuzen, van gaven en van ontwikkeling.

Hoe komt dit nu tot uiting in de ziel van de mens? Wat is de innerlijke werkelijkheid van deze bestuursvorm? In haar goddelijkheid weet de menselijke ziel diep van binnen dat een ander mens, ongeacht hoe verwrongen en negatief hij misschien ook is, toch een goddelijke manifestatie en als zodanig echt gelijk aan hem is - op dat diepste niveau. Dan, als je dat ziet, kun je vanuit een fundamentele liefde en gezondheid van geest de verschillende uitingsvormen zien. Op dat uiterlijke niveau bestaat er duidelijk geen gelijkheid. Want degene die op een verantwoordelijke manier zijn taak in het universum vervult en volgens deze wetten leeft, is wat zijn uitingen betreft niet gelijk aan degene die de wetten voor eigen gewin misbruikt en ze uitlegt zoals het hem het beste uitkomt - in de persoonlijke sfeer of in het politieke leven - en die het niets kan schelen of zijn daden en houdingen een ongunstige invloed hebben op anderen. Dit misbruik van de wetten kan openlijk gebeuren, of het kan om een subtiele maar niettemin verraderlijke houding gaan die ernstiger gevolgen kan hebben dan openlijk misbruik. Wanneer iemand innerlijk of uiterlijk de goddelijke werkelijkheid ontkent, zou het absurd zijn om te beweren dat hij gelijk is aan degenen die de goddelijke waarheid en liefde koesteren en beschermen.

Deze ongelijkheid kun je alleen op een ware en creatieve manier zien wanneer je ook de fundamentele gelijkheid van al het goddelijke leven kent. En dat is in zijn zuivere vorm de innerlijke uitdrukking van de uiterlijke, politieke uitdrukking van socialisme of communisme.
Laten we nu kijken naar een derde, op dit moment populaire regerings-

vorm, de kapitalistische democratie, zoals jullie die in dit land kennen. De goddelijke manifestatie en betekenis ervan is een volledig vrij zijn om je te uiten en het gebruik van goddelijke overvloed naar gelang persoonlijke inspanning. Maar in de goddelijke uitingsvorm is er tegelijkertijd ruimte voor het zorgen voor degenen die niet in staat, of op een dieper niveau, niet bereid zijn om verantwoordelijkheid voor zichzelf te dragen. Dit stelsel verkondigt niet op een overdreven gevoelige manier dat dergelijke mensen dezelfde vruchten horen te plukken als degenen die hun hele wezen in het leven investeren. Evenmin buit het dergelijke mensen uit om de machtsdrang van de leider te rechtvaardigen. In die zin komt deze regeringsvorm het dichtst bij de versmelting van dualiteit in de nieuwe tijd. Je kunt hier, tenminste tot op zekere hoogte, de versmelting zien van de twee andere stelsels die ik heb besproken. Het is een veel meer volwassen regeringsvorm dan die uit de andere twee categorieën. (Je weet natuurlijk dat deze twee categorieën kunnen worden onderverdeeld.)

De misvorming van deze regeringsvorm is weer heel duidelijk, in die zin dat het machtsmisbruik door de paar sterkere, wilskrachtiger individuen nadelig kan zijn voor degenen die niet bereid zijn op eigen benen te staan. Deze nadelen kunnen ernstiger zijn dan alleen het natuurlijke, wetmatige gevolg van hun weigering om voor zichzelf op te komen en zo te kunnen parasiteren ten koste van anderen. Maar in de misvorming van het derde stelsel worden de uitbuiters in andere zin parasieten doordat ze degenen gebruiken die willen gebruiken. In plaats van hen te helpen wakker te worden door echt eerlijke en passende maatregelen, werken ze de rationalisaties van degenen die lui zijn en bedrog plegen juist in de hand, en verschaffen ze een basis voor hun verontschuldigingen door een ogenschijnlijke rechtvaardiging van hun bewering dat ze in een oneerlijke wereld leven en dat degenen die niet zo hebzuchtig zijn het slachtoffer worden van de hebzuchtigen.

Beide uitersten kunnen dit stelsel misbruiken. Degenen die socialistisch georiënteerd zijn, kunnen meer gaan parasiteren en de machtsstructuren als excuus gebruiken. Degenen die sterk en ijverig zijn, die risico's nemen en investeren, kunnen het stelsel misbruiken door hun hebzucht en verlangen naar macht te rechtvaardigen met de feitelijk parasiterende aard van degenen die lui zijn. Met andere woorden, aangezien dit stelsel een versmelting is van de twee vorige categorieën, vind je hierin ook een 'negatieve versmelting' van beide vervormingen. Je kunt dit op allerlei manieren in het politieke leven zien als je naar de

algemene uitingsvorm kijkt. Beide vormen van de twee vorige categorieën kennen in dit stelsel meer mogelijkheden tot misbruik, juist omdat dit stelsel ook meer mogelijkheden biedt voor een gezonde versmelting van twee schijnbare tegenpolen. De twee andere categorieën bieden minder vrijheid en je zou kunnen zeggen tot op zekere hoogte minder mogelijkheden tot misbruik. Op een bepaald niveau lijkt dit misschien onwaar - en dat is het ook. Toch is het op een ander niveau ook waar. Hoe meer ontwikkeling en vrijheid, hoe groter de gevaren van misbruik en misvorming.

Vrijheid biedt altijd meer mogelijkheden tot misbruik. Dit is een universele werkelijkheid in de ziel van de mens en ook in zijn uitingen in de buitenwereld. Wanneer er misbruik in het spel is, ontstaat de pijnlijke verwarring van het dualisme en moet de slinger naar de tegenovergestelde kant zwaaien. Dus in je ziel slinger je misschien heen en weer tussen onderdanigheid en opstandigheid. In de politieke uitingsvormen van de mens slingeren stelsels heen en weer tussen de een of andere vorm van autoritair gezag en een al te grote toegeeflijkheid die de parasiterende mens de gelegenheid geeft zijn ‘zaak’ te dramatiseren. En zo gaat het eeuwenlang heen en weer, tot de slingerbeweging kleiner wordt en het punt van versmelting dichter bij komt. Democratisch kapitalisme of kapitalistische democratie is een dergelijke uitingsvorm, maar als er maatregelen worden getroffen louter op grond van een theorie, alleen met behulp van het denken, in plaats van een kanaal tot stand te brengen om de goddelijke wil en de goddelijke wet te ontdekken, zal de mogelijkheid van fouten, misvorming en misbruik altijd aanwezig zijn.

Je kunt gemakkelijk zien hoe dit principe van toepassing is op de innerlijke wereld van de mens. Wanneer je de vrijheid krijgt om op een verantwoorde manier je leven te leiden, hoe gemakkelijk kom je er dan toe om die vrijheid te misbruiken tenzij je voortdurend en gewetensvol je ware, verborgen motieven onder ogen ziet. Er is veel rijpheid voor nodig om de verleiding te weerstaan je vrijheid te misbruiken! Er is veel zelfdiscipline voor nodig om dat niet te doen en ook veel eerlijkheid. En tegelijkertijd heb je die rijpheid, kracht en eerlijkheid ook nodig om geen last voor je medemensen te worden en op een verantwoorde manier op eigen benen te staan; dat kan bij deze bestuursvorm of in dit systeem gemakkelijk tot misbruik leiden. Deze verleiding bestaat altijd, in je persoonlijke leven zowel als in het openbare of politieke leven. Alleen wanneer je voortdurend aan die

verleiding toegeeft, trek je steeds strakkere grenzen om je emotionele vrijheid heen en schep je innerlijk een tiranniek stelsel waarin je je niet vrij meer voelt. Misschien vind je in de buitenwereld 'zondebokken' die je de schuld geeft van deze zelfbeperking, maar vaak is zelfs die uitlaatklep in je verwoede strijd niet meer mogelijk en begrijp je niet waarom je je van binnen zo beklemd voelt. Je begrijpt de innerlijke tirannie niet die je opgeroepen hebt als gevolg van je voortdurende misbruik van de vrijheid om te scheppen, te kiezen en richting te geven aan je leven, je gedachten, je gevoelens, je wil.

Laten we dan nu - met de kennis van deze drie basiscategorieën, hun goddelijke betekenis en hun misbruik in het innerlijk van de mens en daardoor onvermijdelijk ook in de buitenwereld - eens kijken hoe deze wetten op heel kleine schaal in je directe omgeving van toepassing zijn en ook op de zeer grote schaal van een wereldregering. Hoe kan dit alles geïntegreerd worden in, en deel gaan uitmaken van de *politiek in de nieuwe tijd*? Wat is jullie idee over de politiek in de nieuwe tijd? Sommigen van jullie hebben erover nagedacht, sommigen hebben er ideeën over. Laten we er daarom wat dieper op ingaan.

In de eerste plaats en bovenal moet de politiek van de nieuwe tijd altijd gedragen worden door degenen die een kanaal voor goddelijke inspiratie onderhouden. Degenen die zelf niet over een dergelijk kanaal beschikken, kunnen niet altijd beoordelen of dat het geval is. Dit gebrek aan waarnemingsvermogen kan te wijten zijn aan het belang dat ze er door hun zelfzucht bij hebben om dingen niet te weten of het kan om echt 'onschuldige onwetendheid' gaan, als er al zoiets bestaat. Maar hoe meer mensen serieus gemotiveerd zijn hun leiders te kiezen op grond van deze overweging, hoe meer dergelijke leiders ook echt gekozen zullen worden. (De vraag is natuurlijk hoe je dat van een bepaalde leider kunt weten, vooral als je geen persoonlijk contact hebt. Maar ook innerlijke inspiratie komt je intuïtieve vermogens bij het kiezen te hulp!)

Deze keuze is tegenwoordig gemakkelijker dan vroeger. Om te beginnen stellen de communicatiemiddelen je in staat meer contact te hebben met en meer te weten over dergelijke potentiële leiders. Je gaat niet met openbare figuren om zoals vroeger, toen er geen persoonlijke visie bestond. (De technische vooruitgang die dit mogelijk heeft gemaakt is weer een ander facet van het volwassen worden, van de ontwikkeling van de mensheid als geheel). Het is vandaag de dag ook

gemakkelijker geïnspireerde leiders te kiezen dan in vroeger tijden omdat de energie en de kracht van het zich verspreidende Christus-bewustzijn overal deze kanalen in het leven roept. *Wat er nodig is, is de moed om ze te erkennen en ook om te erkennen hoeveel moeite het kost om eigenbelang opzij te schuiven.* Want als eigenbelang voorop staat, is het kanaal natuurlijk geblokkeerd.

Als dit de voornaamste zorg is, als alle aandacht hierop wordt gericht, zal de wereldpolitiek in de nieuwe tijd al deze stelsels omvatten - niet in strijd met elkaar, maar als een integrerend geheel. Het klinkt voor jullie misschien als iets onmogelijks wanneer ik zeg dat een regeringsvorm monarchie en feodalisme, socialisme en communisme en democratisch kapitalisme met elkaar kan verenigen. Toch is het zo. Want ze bevatten, zoals ik hier uiteengezet heb, allemaal waarheid en ze zijn niet met elkaar in strijd. Zoals jullie in toenemende mate op jullie eigen pad ontdekken, moeten al deze stelsels en ogenschijnlijke tegenstellingen in de menselijke persoonlijkheid een harmonieus geheel vormen zodat scheppingskracht, vreugde en vervulling zo volledig mogelijk tot uitdrukking gebracht worden.

Ik wil zelfs nog een stap verder gaan met te zeggen dat het evenwicht, dat nodig is om harmonisch en voluit te leven, niet kan worden gehandhaafd als een wereldregering of het innerlijk bestuur van een mens niet op een verstandige manier de positieve kanten van elk van deze stelsels verenigt en ze elkaar laat aanvullen. Een regering die dat niet doet moet vroeg of laat het veld ruimen. Is het met het innerlijk bestuur van een individu niet net zo? Doet het strijdende bewustzijn niet steeds zijn uiterste best om bijvoorbeeld een overdreven onafhankelijkheid en individualisme te handhaven ten koste van anderen, uit angst voor conformisme en verlies van individualiteit? En is het anderzijds ook niet zo dat de luie, eisende persoonlijkheid verzorgd wil worden en alles zo makkelijk mogelijk wil krijgen? Iemand met een dergelijke persoonlijkheid vervult zijn taak op een minimale en ook nog opstandige manier. Hij zit vol wrok tegenover het leven omdat het bepaalde dingen vraagt en doet ze daardoor tegen zijn zin. Dit is echt de manier van doen van een onhandelbaar kind dat een ouder nodig heeft om hem of haar binnen de perken te houden. Ontdek je niet altijd wel een plek in je ziel die vol trots gebruik wil maken van macht en overvloed en het niet kan schelen hoe het anderen gaat? Al deze uitingen komen in de een of andere vorm in de ziel van ieder mens voor. Ze komen misschien niet aan de oppervlakte, maar als ze

dat niet doen, blijven ze verborgen en hebben daardoor meer macht om indirect iemands leven en omgeving te beïnvloeden. Op zijn minst doen ze een scheidingsmuur van eenzaamheid ontstaan die je niet durft te doorbreken. Want om die muur te doorbreken, moet je hem echt onder ogen zien, moet je ermee in het reine komen en hem afbreken, zodat het goddelijke kanaal weer open kan gaan.

Zo is het ook met de wereldpolitiek in de nieuwe tijd. De mensheid is door al deze verschillende ontwikkelingsfasen heen gegaan en gaat er nog steeds doorheen. Net zoals jullie als individuen in een proces van zuivering deze kanten in jezelf ontdekken, zo slingert de mensheid tussen deze verschillende uitingsvormen van het politieke leven heen en weer en werkt zich daar doorheen totdat het duidelijk is dat niet de ene vorm goed en de andere slecht is of omgekeerd.

Een van de grootste struikelblokken voor de mens in zijn pogen om de universele waarheden en kosmische werkelijkheid van zijn leven te begrijpen is het dualistische denken ‘dit is goed en dat is verkeerd’. Ik heb dit al heel vaak gezegd. Nu breng ik dit principe in verband met dit onderwerp. Politici in de nieuwe tijd moeten oppassen dat ze niet een bepaalde bestuursvorm omarmen en andere uitsluiten. De politiek van de nieuwe tijd zal gekarakteriseerd worden door onpartijdigheid, niet alleen in eigen land maar ook daarbuiten waar je met andere regeringsvormen te maken hebt. *De taak van de politicus van de nieuwe tijd is inderdaad het vertegenwoordigen van de goddelijke uitdrukking van alle bestuursvormen zoals de wereld die vandaag de dag kent.* Dit zal en kan gebeuren als de mens zijn kanaal opent en de eenheid in de ogenschijnlijke tegenstrijdigheid ziet.

Dit alles moet beginnen en is natuurlijk al begonnen in jullie eigen gemeenschap, waarin jullie monarchie en feodalisme, communisme, socialisme en kapitalistische democratie allemaal met elkaar combineren. Als je rebelleert tegen de ene vorm en een voorstander bent van de andere, heb je al een verwrongen beeld. En laat dat een geheugensteuntje voor je zijn, zodat je weet dat je dingen vertekend ziet. Zoek dan in jezelf welk deel van jou de zaak wil verdraaien. Is dat het luie deel dat een hekel heeft aan autoriteit zonder er zelf een te willen zijn en de prijs ervoor te willen betalen? Is dat het afgunstige deel in jou dat weigert te werken voor waar het jaloers op is? Of is het je krachtige deel dat stiekem de macht wil misbruiken? Kijk naar dat deel in je dat misschien de ene vorm tegen de andere wil gebruiken,

terwijl dat niet klopt omdat ergens verborgen eigenbelang en negativiteit een rol speelt.

Als de vorm geschikt is, is er nooit tegenstrijdigheid. Problemen die zich voordoen worden dan niet toegeschreven aan de uiterlijke vorm of aan de uitdrukking van eeuwige, innerlijke, goddelijke principes, maar er wordt gekeken naar andere werkelijkheidsniveaus om de oplossing te vinden - niveaus waarop mensen de waarheid persoonlijk geweld aandoen, ongeacht hoe 'algemeen' de kwestie misschien is. Dan is er binnen de ene vorm altijd ruimte voor de andere. De enige manier om deze geestelijke harmonie en eenheid in het bestuur van jullie gemeenschap en van jezelf - de ingewikkelde en uit vele aspecten bestaande persoonlijkheid die je bent - te bereiken, is het *je volledig overgeven aan de wil van het hoogste*. Zoek naar dat aspect in jou dat voor deze overgave terugschrikt, dat er de ogen voor sluit zodat het niet ziet dat een dergelijke overgave in een of andere bepaalde kwestie op zijn plaats zou zijn, en dat weigert zich aan de goddelijke wil over te geven. Dan begrijp je je hindernissen.

Jullie gemeenschap groeit erg snel en heeft steeds meer verantwoordelijke steunpilaren nodig die dit principe kennen en die hun leven volledig wijden aan het zijn van een goddelijk kanaal. Dus diegenen van jullie die dat willen doen in elke kwestie die zich aandient en - innerlijk of uiterlijk - een probleem vertegenwoordigt, of het nu om je gevoelsreacties of om uiterlijke manifestaties of om beide gaat - diegenen moeten bij zichzelf te rade gaan en zich afvragen: "Is er iets in mij dat angstig de wil van God in deze kwestie tegenhoudt?" Als je dat eerlijk aan jezelf vraagt, krijg je het antwoord vanuit je gevoel. En degenen van jullie die meer verantwoordelijkheid dragen voor het bestuur van jullie gemeenschap, krijgen dan direct of indirect ook meer invloed bij het tot stand brengen van de politiek van de nieuwe tijd; misschien verspreiden ze de waarheden die ik hier bespreek en ruimen ze de onnodige verdeeldheid uit de weg waarbij de ene partij of regeringsvorm tegen de andere strijdt zodat de echte oorzaken van het probleem over het hoofd worden gezien. Alleen dan wordt de goddelijke werkelijkheid in alle vormen van bestuur ervaren. En dan begrijp je ook hoe elke goddelijke werkelijkheid verdraaid en misbruikt kan worden.

Wanneer de mensheid op deze wijze problemen gaat benaderen, is er een geweldige stap op de weg naar rijping gezet. In de huidige tijd is

het aantal mensen dat het leven op deze manier ziet betrekkelijk klein. De meerderheid neigt er nog steeds toe om te zeggen: “Deze houding is goed en die niet, dit principe is goed en dat niet. De ene regeringsvorm is goed, de andere slecht.” De grote meerderheid beweegt zich nog steeds op het niveau van het maskerzelf, vooral in het politieke leven. In een bepaalde zin betekent dit vooruitgang omdat vroeger het algemene niveau dat van het lagere zelf was dat op grove wijze werd uitgeleefd - door leiders zowel als volgelingen. Niemand nam zelfs de moeite om dat te verbergen. Het individu moet net als de gehele mensheid door het evolutieproces heen. Het besef dat het lagere zelf onaanvaardbaar is en niet ‘loont’ begint bij het masker. Al gebeurt dat op een zelfzuchtige en huichelachtige manier, het is toch een noodzakelijke fase, totdat een grotere rijpheid wordt bereikt, waarbij het lagere zelf beoordeeld kan worden voor wat het is en het masker overbodig wordt. Dit is de enige weg naar het hogere zelf.

Jullie, als individuen, zijn dat punt al gepasseerd en worstelen voortdurend om je van het maskerzelf te bevrijden dat nu de algemeen aanvaarde norm is en zogenaamd ‘noodzakelijk’ voor de politici en het politieke leven. Jullie hoeven je niet meer binnen dit referentiekader (van het maskerzelf en het dualistische goed tegenover kwaad) op te houden. Wat een opluchting en bevrijding is het om de schoonheid, de waarheid, de werkelijkheid, de liefde, de rechtvaardigheid in elk stelsel te ontdekken - niet alleen in je wereldbeeld, maar in je hele benadering van het leven, van jezelf en van je relaties - en te zien hoeveel er misvormd is en op welke punten. *Dat is de revolutionaire weg naar de nieuwe tijd, die veel grotere waarheden zal onthullen dan waarvan je nu kunt dromen.* Maar zolang deze visie niet wordt gedeeld, kunnen deze waarheden zich niet aan je openbaren.

Misschien, liefste vrienden, voelen jullie de geweldige, krachtige energiestromen die jullie op gang hebben gebracht en waarmee jullie een prachtige nieuwe wereld bouwen. Ieder van jullie wordt omsloten door de diepste veiligheid en de leiding van Gods wereld. Jullie zijn gezegend.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1976
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force,Phoenicia (NY)
onder de titel: 'The Spiritual Meaning of Political Systems'.
Vertaling door ?; herzien in 2000 door Paul Avis.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*

242/16